

+
M
PAX

2^e zondag Veertigdagentijd A
1 maart 2026
Mt. 17,1-9

Veelgeliefden,

het Evangelie van de gedaanteverandering wordt elk jaar op de tweede zondag van de Veertigdagentijd verkondigd. In deze liturgische periode neemt de Heer ons mee naar een afgelegen plaats. Hoewel het dagelijks leven gedeeltelijk gewoon doorgaat, is de Veertigdagentijd een uitnodiging om samen met Jezus een hoge berg te beklimmen en als het ware mer Hem op retraite te gaan. We moeten ons door Hem laten leiden naar een afgelegen hoogte en afstand doen van onze middelmatigheid en ijdelheid. We moeten op weg gaan, de berg op. En deze bergtocht vergt van ons veel inspanningen, offers en concentratie. Daarom zal de vastentijd van ons een zekere ascese vragen als we werkelijk naar Pasen willen opgaan.

Voor zijn 'retraite' op de berg Tabor neemt Jezus drie leerlingen mee, uitverkoren om getuige te zijn van een unieke gebeurtenis. Hij wil dat genademoment niet voor zichzelf alleen houden, maar delen, zoals in feite heel ons geloofsleven een gedeelde ervaring is. Want het is in verbondenheid met elkaar dat we Jezus volgen. Ook samen, als pelgrimerende Kerk in de tijd, beleven wij het liturgische jaar en daarin de Veertigdagentijd, onderweg met hen die de Heer ons als tochtgenoten gegeven heeft. Net zoals het beklimmen van de berg Tabor door Jezus en de leerlingen, kunnen we zeggen dat we onze veertig-dagentocht samen, als leerlingen van de ene Meester, afleggen. Bovendien weten we dat Jezus zelf de weg is, en daarom doet de Kerk in de liturgie niets anders dan ons almaar dieper en vollediger binnenvoeren in het mysterie van Christus de Verlosser.

En toen gebeurde het. Jezus veranderde voor hun ogen van gedaante. Zijn gezicht ging stralen als de zon en zijn kleren werden wit als licht (Mt. 17, 2). Dit is het 'hoogtepunt', het doel van de tocht. Aan het einde van hun beklimming, als ze met Jezus op de bergtop staan, ontvangen de drie leerlingen de genade Hem in zijn heerlijkheid te aanschouwen, stralend in een bovennatuurlijk licht. Dat licht kwam niet van buitenaf, maar Hijzelf straalde. De goddelijke schoonheid van dit visioen was onvergelijkbaar groter dan alle inspanningen van de leerlingen tijdens de beklimming van de Tabor. Bij elke zware bergtocht moeten we tijdens de beklimming onze ogen nauwlettend op de weg gericht houden, maar het panorama dat zich aan het einde voor onze ogen uitstrekt, is wonderbaarlijk en de moeite waard.

De ervaring van de leerlingen op de berg Tabor wordt verder verrijkt als naast de getransfigureerde Jezus, Mozes en Elia verschijnen, die elk

God hebben gezien en respectievelijk de Wet en de Profeten vertegenwoordigen. Het nieuwe van Christus ligt in de vervulling van het Oude Verbond en de beloften; het is onlosmakelijk verbonden met Gods geschiedenis met zijn volk en het openbaart de diepere betekenis ervan.

Opdat deze transfiguratie zich dit jaar in ons kan voltrekken, zijn er twee voorwaarden, aanwijzingen die wij moeten volgen om samen met Jezus de berg te beklimmen en samen met Hem het doel te bereiken.

De eerste voorwaarde verwijst naar de opdracht die God de Vader geeft aan de leerlingen op de berg Tabor als zij de getransfigureerde Jezus aanschouwen. De stem uit de wolk zegt: Luister naar Hem (Mt. 17, 5). De eerste aanwijzing is dus heel duidelijk: we moeten naar Jezus luisteren. De veertigdagentijd is een genadetijd voor zover we luisteren naar Hem die tot ons spreekt. En hoe spreekt Hij tot ons? Eerst en vooral in het Woord van God dat de Kerk ons aanbiedt in de liturgie. Laten we de dagelijkse teksten overwegen. Naast de Schrift spreekt de Heer tot ons door de omstandigheden en door onze medemensen.

Bij het horen van de stem van de Vader, wierpen ze zich op de grond en werden ze *aangegrepen door een hevige vrees*. Jezus kwam naar hen toe, raakte hen aan en zei: 'Sta op en wees niet bang'. Toen ze hun ogen opsloegen, zagen ze niemand meer dan Jezus alleen (Mt. 17, 6-8). De ontmoeting met de heerlijkheid van de Heer is overweldigend. Maar evenals bij zijn verschijningen na Pasen zegt Hij: wees niet bang. Op onze weg naar God moeten en mogen we vertrouwen, niet op onszelf, maar op Hem. Wees niet bang, wat er ook gebeurt.

Het licht dat Jezus de leerlingen laat zien is een vooruitblik van de heerlijkheid van Pasen. De Veertig-dagentijd leidt naar Pasen. De 'retraite' is geen doel op zich, maar ze bereidt ons voor om - met geloof, hoop en liefde - de passie en het kruis van de Heer te beleven, om zo tot de verrijzenis te komen. Want ook nu zegt de Heer tot ons: Sta op en wees niet bang. Laten we dus afdalen naar de vlakte, en moge de genade die we ervaren hebben, ons sterken om het gewone leven van alledag aan te kunnen.

Veelgeliefden, moge de Heilige Geest ons in deze veertigdagentijd inspireren en bemoedigen als we met Jezus de berg beklimmen, opdat wij zijn goddelijke luister mogen ervaren en zo, gesterkt in het geloof, onze tocht mogen voortzetten met Hem. Hij die de glorie van zijn volk en het licht van de volkeren is.